

Iz življenja in sveta

200 letnica Sorbonne

Stara pariška univerza je priredila v avli svečano razstavo. Pred 300 leti so zgradili na povelje kardinata Richelieuja novo vseučiliško poslopje. Do danes se je ohranila od njega zgolj velika bakrena deska, ki je bila 16. marca l. 1627. vzidana v temelje. Stoji tudi še kapelica sv. Urše, kjer je pokopan Richelieujev »provizor«, t. j. ravnatelj univerze. Razstava kaže, da je imel Pariz veliko bolj zgodaj svoje vseučilišče. Razstavljeno je pismo kralja Louisa Svetega iz l. 1256. To leto je leto ustanovitve prve pariške univerze. Robert de Sorbonne, ki ji je dal svoje ime, je bil kraljev duhovnik. Kralj mu je podaril hišo, kjer je de Sorbonne nastanil 16 revnih bogoslovcev. Univerza je kmalu štela nad 15.000 dijakov. V Parizu so prihajali dijaki z vseh strani Evrope. Razstava kaže krasne pergamente s popisom svobodščin posameznih narodov: Francozov, Normancev, Angležev, Nemcev in drugih. Posebni mesageriji - poštarji so posredovali pri oblastih, da so dobivali dijaki denar z doma. To pa je bilo težko in odgovorno delo, zakaj v tistih časih niso poznali bank in pošt. V Sorbonni se je rodil tudi francoski tisk. Leta 1470. so natisnili nemški mojstri prvo, seveda latinsko knjigo: »Pismo slavnega govornika Gasparina Pergamskega«.

Poglaviten del razstave so spomini na kardinata Richelieuja. Slike in kipi kažejo lep, bristroumen obraz s koničasto bradico. Strahotna pa je posmrtna maska z luknjo namesto nosa in s par zob v udrtilih ustih. Ta maska je spomin na težko usodo kardinalovih ostankov. Balzamirano telo so svečano prepeljali na šestoroprežnem vozu 13. decembra l. 1642. iz palače Palais Royal v kapelico sv. Urše, a ž dragocene konjske odeje so se dolgo let pravdali z univerzo Richelieujevi dediči. Med revolucijo l. 1792. je bil kardinalov mar-

mornati spomenik podrt. Mumijo so vrgli med smeti. Glavo si je odrezal za spomin čevljar Chevalais, znan kričar in politik. Strašen spomin je šel od rok do rok. Šele l. 1866. je podaril poslanec Aimeuse, zadnji lastnik Richelieujeve lobanje, bizaren predmet univerzi. Tako se je po stoletnem tavanju vrnila kardinalova glava na staro mesto. Takrat so posneli masko, glavo pa so dali v steklen zavoj in položili v nekdanji grob. Poleg teh dokumentov leži ruska ljudska slika: Peter Veliki v rdeči suknji in škornjih stiska roko marmornatemu Richelieujevemu kipu, da počasti ob obisku v Parizu spomin velikega kardinala.

Stare knjige, listine, slike kažejo usodo Sorbonne. Razstavljena so diplomatska dela znanih dijakov: Baudelaireja, Micheleta, Jauresa, Tainea, Saint Boeuv-a in drugo.

Razstavo zaključuje načrt »Univerzitetnega mesta« v parku Monsouris. Hiše angleškega, kanadskega, belgijskega, japonskega, ameriškega, argentinskega dijaštva pričajo, da je Sorbonna ohranila »ve do naših dni nekdanji mednarodni pomen«.

Trije največji ljudje v očeh komunistov

Angleško mesto Bethnal Gren je dobilo pred časom novo četrto, v kateri prebivajo večinoma delavci. V mestnem svetu so bile dolge debate, kako naj se novi del imenuje. Mestni očetje so stavili svoje predloge, delavci seveda tudi svoje. Prišlo je do bojnega glasovanja in v tajni seji je bilo oddanih 14 listkov za naziv »Lenin State«, 10 pa proti Ljenu.

Konservativni občinski svetniki so proti izidu glasovanja položili protest, češ da je Ljenuovo ime na Angleškem nedopustno izzivanje. Napisali so veliko spomenko in so jo poslali vladi v London. Komunisti pa so odgovorili na memorandum z govorom svojega vodje, ki je razkrival zgodovino človeštva v luči historičnega materializma ter je prišel na koncu do zaključka, da je vsak nadpovprečen človek vreden spoštovanja. Nato je mož našel trojico največjih ljudi, ki so se narodili človeštvu.

Ti so: Ljenu. Marx in Jezus Kristus.

Sedemdesetletnica južne železnice

Dne 28. julija pred 70. leti so doživeli naši predniki velikansko senzacijo: stekla je prva železna kača od Dunaja do Trsta, prvi brzovlak, ki je zvezal tedanji cesarski Dunaj z nastajajočim trgovinskim emporijem monarhije, s Trstom.

Osemnajst let so trajala dela na tej progi, ki je delala inženjerjem in tehnikom največje preglavice na Semmeringu. Podletje je požrlo 100 milijonov zlatih goldmarjev — za tedanje čase blesloven denar. Do 26. julija 1840. je bil Dunaj zvezan samo z Dunajskim Novim mestom. Dve leti pozneje se je proga podaljšala do Gloggnitza, l. 1844. pa je bila izgotovljena železna pot že do Münchnehlaga in Gradca. Šele leta

1846. so podaljšali zvezo od Gradca do Celja, tri leta pozneje pa do Ljubljane. Domala je bilo vse že gotovo — trebalo je le še položiti tračnice do Trsta in preko Semmeringa, kjer so delali vzponi v lokomobile težkoče.

Dolgi šest let je delal in se mučil inženjer Ghega, da je dovršil ta odgovorni posel. Dne 14. julija 1854. so spustili prvi direktni vlak z Dunaja čez 22 viaduktov in 10 predorov na Semmeringu. Ta partija je najlepši, a tudi tehniški najdovršenejši del proge južne železnice ter nima po svojih posebnostih para na evropskem kontinentu.

Bilo je treba torej mnogo naporov in tudi drznosti, preden je zdrdral prvi prvi vlak z Dunaja v Trst. Danes teče biva avstrijska južna železnica skozi tri nasledstvene države: skozi republiko Avstrijo, Jugoslavijo in Italijo. Železnica je podržavljena in se lepo rentira.

G. Champion, ameriški letalski poročnik, je v gorečem letalu postavil nov višinski hidroplanski rekord. Vzdignil se je 11.825 metrov.

Izgubljen spomin

V neko predmestno bolnico v Londonu so dobili lepo oblečenega in dobro vzgojenega, kakih 60 let starega bolnika, ki ne ve, kdo je in kam spada. Prepričan je, da še vlada na Angleškem kraljica Viktorija in da imajo v Wasingtonu prezidenta Harfielda. Vsi nadaljni dogodki so mu zaprti knjigi. O sebi pripoveduje, da je študiral pred 45 leti v Mineapolisu v Zedinjenih državah. Leta 1881. mu je neki tovariš med igro na šolskem dvorišču vrgel kamen v glavo. Kaj je bilo pozneje, se ne spominja več.

Življenje tega človeka je uganka. Doznalo se je, da se je peljal lani z okeanskim parnikom ob Siamski obali. Tam se mu je nenadoma vlila kri iz nosa in se je onesvestil. Sopotniki so ga poznali pod imenom mrs. Manfielda. Pripovedoval je, da je inženjer po poklicu, oženjen. V Siam se je podal iz Amerike

po naročilu neke družbe. Govoril je tudi francosko, nemško, špansko, kar je kazalo na bivanje v Evropi, oziroma južni Ameriki. Ko se je onesveščene dva dni pozneje zopet zavedel, ni bilo o mistru Manfieldu niti sledu. Vsa preteklost je bila na mah pozabljena. Mož je postal zopet štirinajsetleten deček. Ve samo, da mu pravijo Jacky, da biva v Mineapolisu pri starših in da ga je zadel tovarišev kamen.

Poizvedovanja po inženjerju Manfieldu niso imela uspeha. Inženjer je menda potoval iz katerikoli trgovskih ali osebnih vzrokov pod tujim imenom. Ameriško poslanstvo poizveduje sedaj v Mineapolisu o dečku, ki ga je zadel kamen leta 1881. Mr. Manfield govori angleško z izrazito ameriško izgovorjavo, to pa je vse, kar drži. Čudno je videti tega človeka, ki je skrbno obrat in čedno oblečen, kako opazuje svet okoli sebe. Nič ne ve o vojni, o svojih poslih, poteh in ciljih. V enem samem trenutku je bil vržen za 50 let nazaj.

Ustanovlj. 1842. Solidna izvršitev. Vsakovrstna plesarska in črko-slikarska dela izvršuje tvrdka Brata Eberl nasl.

Martinc, Černe & Co.
Ljubljana, Vošnjakova ulica št. 8
(Preje Cesta na Gorenjsko železnico)
Zmerne cene! Telefon št. 2814.

Jack Dempsey neposredno pred matchem s Sharkeyem ob prihodu v areno, kjer ga navdušeni pristaši frenetično pozdravljajo.

Iz ostaline reformatorka Calvina

Po smrti protestantskega reformatorka Calvina se je razen dragocene biblioteke ohranilo le malo stvari iz njegove zapuščine. Med drugim je ostala dragocena steklena žara s srebrnim cizeliranim robom in ročaji ter dve statueti. Vse troje je shranjeno v ženevskem »Reformacijskem muzeju«.

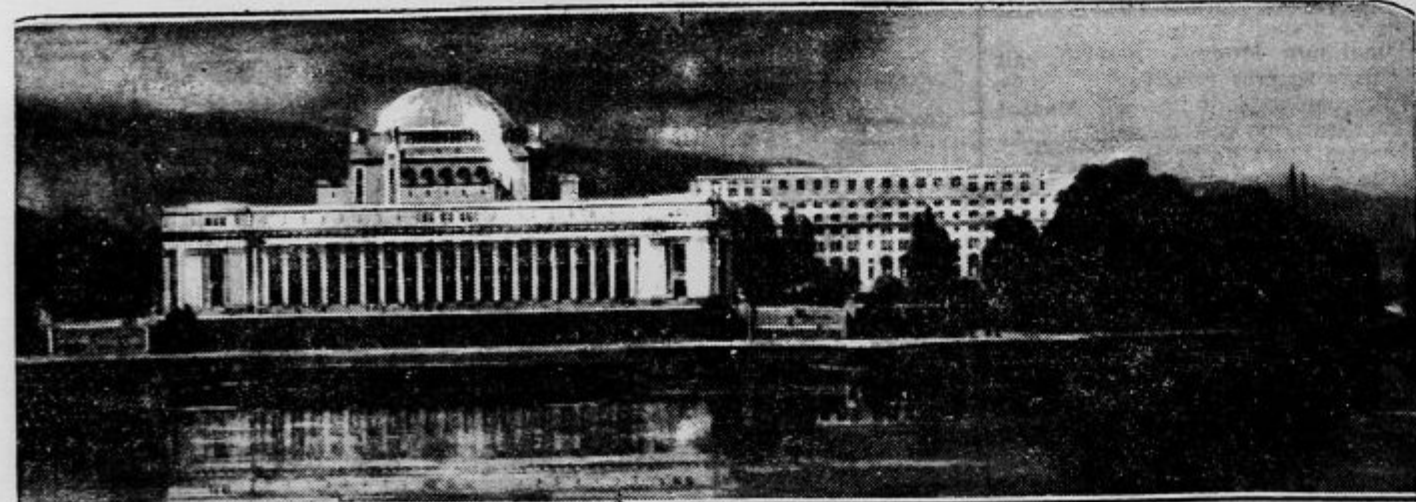
Tragičen izid bikoborbe

Tradicionalne nedeljske bikoborbe v Madridu so zadnjič zahtevale človeško žrtev. Ko je matador Gavina zabodel bika, se je razjarjena žival po bliskovito zakadila vanj, mu zabodla roge v spodnji del telesa in ga vrgla čez sebe. Gavina je izdihnil, še preden mu je zdravnik mogel nuditi pomoč, na smrt ranjen bika pa se je še nekaj časa vlekel naprej, nakar se je iztegnil.

Louis Wiley,

ravnatelj največjega ameriškega lista »New York Times«, se mudi na študijskem potovanju po Evropi. Njegov prvi poset je veljal Franciji in Parizu.

alača Društva narodov v Ženevi.

Načrt za palačo, ki so ga vposlali švicarski arhitekti Lambert, Legendre in Camoletti.

Roda - Roda:

Iz svetovnega kopališča

Stalni gost.

Tehta 212 funtov. Leta 1918. je tehtal 187 funtov, leto pozneje med 189 in 193 ... in vsa ta števila zdrdrati na pamet. Pil je iz vseh studencev zdravilišča, videl je, kako so sezidali stebrišče pri vrelcu, in spominja se, kako so se za rusko cerkvijo, kjer sedaj stoji tiste lepe vile, zibale njive rži. Novi znanci morajo iti z njim, da jim pokaže: Tu — vidite? — ta zemljišča bi bilo treba tedaj kupiti. Spozna se tukaj kakor v tujem žepu in želi, da bi ga v vseh gostilniških in sladkornih vprašanjih poslušali kot strokovnjaka. Razkošne hotele odločno odsvetuje; pozna majhno gostilno, kjer skoraj prav tako dobro ješ, vendar za polovčno ceno. Le da moraš gostilničarki izrečno povedati, kdo te je priporočil: stalni gost. Zdravnike pozna znotraj in zunaj; tudi njih metode. Da te Bog obvarui! Pri doktorju Abelu dobivaš kisik, dokler se ne skisaš, doktor Bebel daje mokre obkladke in imenuje to zdravljenje z mizlo vodo in doktor Cebel te ujezi, a ne ozdravi. V špirtu svojih spominov čuva stalni gost spomin na najlepši dan

svojege življenja: bil je 12. avgust 1923. Zjutraj je zdravnik našel, da je očičen sladkorja in beljakovin, in opoldne je kazala tehtnica 160 funtov. Bila je zarjavela.

Mama,

(francoski la mēre), impozantna prikazen, silna kakor luksuzna lokomotiva, z nogami kakor klavir in rokami kakor kravje vime. Nosi svilene obleke, ki imajo barvo govejega mesa, in na vsakem členu zapestnico. Poseba francoska predavanja in se zdaj pa zdaj nasmeje, da bi se zdelo, kako razume jezik. Njena zaloga neumnosti je netočna; siplje jo (kadar govori) obero. Glede morale sodi neizprosno; že napudran nos ji vzburka jad. Vendar: nikoli bi sicer ne priznala, a je tako — vse te stvari si komaj temno predstavljaj. Lastne kreposti ji ni preizkušal nihče, soproj ni šel v svoji flegmi nikoli preko najpotrebnejšega in hčerka, od katere bi se mogla mama res kaj naučiti, se veliko premalo meni zanjo, da bi se ukvarjala z njo.

Pevce dvorne opere,

vseskozi eleganten sodržavljani z zlahtnimi kamni, nosi rahlo konveksen želo-dec in dalje spodaj lakaste čevlje. Vse na njem je dovršeno. Le poletni brki ne,

ti šele nastajajo. Prav za prav je operni pevec tukaj na oddihu in bi se rad valjal po zelenih tratah. Če ga pa žensvo sila, ne more kljubovati in se valja po zvokih. Praznuje namreč (igralci in vrabci imajo vedno kaj, da jubilirajo) prav v tem poletju intimno slavlje. V občevanju je zelo priljuden, občuje celo z višje stoječimi rad, če sicer ne kaže nič proti njim.

Profesor

zastopa v časteh osivelo teorijo na neki srednjenemski univerzi — organska kemija ali kaj. Na ženske reagira kislo. Poleg tega grmi proti alkoholu in kadar je mrz, se zavije v oklic treznežev, namestu da bi popil čašico žganja. Njegovo življenje je vse do potankosti razumno in praktično urejeno. Jé in dela vsak dan isti penzum in napravi vsaki dan isti izprehod. Tudi mišljenje se mu premika po trdnj sklenjenih tirih, dela zaključke iz dobro premišljenih premis. Skratka, ostuden človek.

Kadar nad polnem solnce pripeka, kmetič za plugom se opoteka takrat največje nlegrove so nade, da se napil bo »CLIO« limonade.

Edouard de Keyser:

Dve krsti

Sredi divjega gorovja je postajališče pred vhodom v velik predor: osamljena hišica sredi ogromnega, golega skalovja. Sonce je bilo pravkar zašlo in nastala je, kakor je v Afriki navada, nenadna tema. E dini uslužbenec v tem zapuščenem kraju, mlad Francoz, je prižgal svetilko na postaji, zakaj bil je čas prihoda večernega vlaka. Starinski poštni voz se je prizibal po strmi cesti iz nekaj ur oddaljenega rudokopa. Prišel je dva španska delavca, ki sta si kupila karto do Alžera in sta čakala vlaka.

Ta je kmalu prisopihal. Že pol ure naprej je bilo čuti stroj, kako je težko hropel pri vzpenjanju v višino. Naposled se je vendar že prikazal na ovinku: majhna gorska lokomotiva in štirje stari vagončki. Na postaji se je pri vožnji navkreber vselej ustavil za četrto ure, da je para v kotlu dobila zadostno napetost za nadaljnjo vožnjo. Trlje Arabci in spahi, ki se je vozil na dopust, so izstopili, oddali mlademu uradniku vozne listke in sedli nato v poštni voz, ki se je škripaje odpeljal.

Uradnik je stopil k vlaku.

— Kaj je danes novega, gospod Ré-

ville? ga je vprašal vlakovodja. — Kaj naj bo novega, če človek sameva v tem skalovju kakor puščavnik in nima žive duše, da bi z njo spregovoril besedo.

— Kaj hočete, gospod Réville. Začetniki dobe za leto ali dve vedno take postajice. Pozneje pridete na večjo tu nazadnje v mesto.

— Imate danes kaj zame? — Danes pa dosti. — O, vraga, kaj pa? — Prvič ta zavoj bankovcev, 280.000 frankov, za rudokop. Tu, prostm, podpišite.

— Lepo... Dobro, da nihče ne ve, da bom za eno noč bogataš. Imate še kaj drugega?

— Da, to motorno kolo in ti dve krsti... — Dve krsti?... Kar takole v uradnem vozu? To vendar ni v skladu s pravilnikom.

Vlakovodja se je glasno zagrohotal. — Samo za šalo sem rekel, da sta krsti, saj bi človek res tako sodil na oko. Zaboja sta, polna orodja.

— Za koga? — Naslov je: Antonio Ibanez. Od-dajatelj je dejal, da pridejo jutri ponje na postajo.

Réville si je ogledal zaboja. Res sta

J. O. Curwood:

Preganjana žena

Roman.

Ali ni morda Culver Rann odkril tajnega namena, zaradi katerega sta hotela z Mac Donaldom na sever? Morda je kaj zvedel o zlatu — o krajih, kjer bi ga našel? Njegov morilni naklep je bil nemara prvi izmed korakov, s katerimi se je hotel polastiti zaklada!

Kri v Aldousovih žilah je jela hitreje utripati. Trdneje je stisnil pištolo. Bistreje se je ozrl po poti, ki je v mesečini ležala pred njim. Zdelo se mu je, da je uganil pomen Mac Donaldovega svarila. Glavni vzrok je bilo zlato! Že nekaterikrat ga je bil pretresel spomin na rumeni zaklad tam gori na nadaljnjem severu, toda nikoli še ne tako kakor zdaj. Ali je bilo usojeno, da se ponovi njegova davna tragedija? Ali naj ta zaklad spet zaigra vlogu v strašni človeški drami, kakor jo je igral pred več nego štiridesetimi leti? — Zlato! — Zlato, ki je ležalo malone že pol stoletja pri kosteh ljudi, katere je nekdanji pogubilo, zapuščeno s svojo strašno skrivnostjo vred — zapuščeno, dokler ga ni Donald Mac Donald iznova odkril! O tem dogodku, tej grozni, skoro neverjetni tragediji ni bil ničesar povedal Jani. Imel je namen, da ji pove. Toda govorila sta o drugih stvareh. Hotel ji je reči, da tisto, kar ga vabi na daljni sever, ni samo zlato — in da ni samo zlato, kar vleče Donald Mac Donald nazaj v gorske kraje.

In zdaj, ko se je tukaj ustavil in je prisluškoval tihemu šelestenju vetra v vrhovih smrek, ga je obšlo, kakor da je noč vsa polna šepetajočih glasov minulosti; vzdrl je in pridržal dih. Mesec se je skrival za oblakom. Nekaj časa je bilo tema kakor v rogu. Njegovi prsti so se zarili v hrapavo skorjo bližnje smreke. Stal je, ne da bi se gnil. Ničesar ni čul razen laskavega šumenja vetra v vrhovih smrek. Zdalci pa je priplaval k njemu drugi zvok, šibak odmev klica, ki se je oglašal gotovo pol milje daleč v globini temnega gozda, segajočega prav tja doli do bregov Frazerja. Bilo je nočno hukanje sove — ene tistih velikih sivih sov, ki postanejo na zimo bele kakor sneg. Jel je šteti klice po spominu. Eden, dva tri, štiri — val utehe se je razlil po njem. To je bil Mac Donald. Na lovu, kadar sta hotela najti drug drugega, ne da bi preplašila zverjad, sta se sporazumevala s pomočjo tega znamenja. Tri note v drhtečem klicu velike sive sove — četrta pa je bila človeška. Aldous je na-

stavil rok na usta in je vrnil klic, poudarjaje četrto noto. Lahni veter se je za trenutek polegel in Aldous je začul odgovor starega gorca, ki je slabotno priplaval k njemu preko lesov. Ne da bi dal pištolo iz roke, je krenil naprej, to pot kar moči brzo.

Mac Donald ni več ponovil znamenja. Mesec se je naglo dvigal na nebu in noč je postajala od minute do minute jasnejša. Ko je prehodil pol milje, je spet obstal in še enkrat tiho zahukal. Mac Donaldov glas se je odzval tako blizu, da je Aldous nehoti dvignil avtomatično pištolo. Prišel je na kraj, kjer se je steza razširjala v majhno, odprto jaso. Pol tuceta korakov od njega je stal v polnem svitu meseca Donald Mac Donald.

Noč, mesečina in napeta pozornost pričakovanja, vse to je dajalo sliki starega gorskega skitalca, ki ga je Aldous uzrl, še večjo tajnostvenost. Mac Donald je bil velik, a čar noči ga je delal skoro nadnaravno visokega, ko je stal tam sredi malega amfiteatra, ozarjen po mesečini. Glava mu je bila malce nagnjena in rame nekoliko upognjene, kakaj bil je star. Gosta, razmršena brada se mu je s srebrnim lesketom razlivala po prsih. Njegovi lasje, sivi kakor puh sove, ki je oponašal njen klic, so neostriženi in nepočesani štrleli izpod visečih krajev ponošenega in preperlega klobuka. Njegova obleka je bila iz jelenje kože, v rokavih kratka — za štiri palce prekratka — in hlačnice so bile med koleno in gležnji odrezane, tako da se je zdel njegova postava še višja.

V obeh rokah je držal Mac Donald puško, čudno, dolgocevno puško po vzorcu starega četrstoletja. Tudi on sam je nekako nalikoval tej puški — star, siv in pošasten, kakor da je vstal kdo ve kje iz pozabljenega groba in se je prišel gret v to rumenkasto mesečino. Toda v njegovi sivi mršavosti je bilo nekaj močnejšega, nego je sila mladosti. Bil je pazljiv. Puška, ki jo je držal v rokah, je pomenila varnost. Njegove oči so bile bistre kakor zrkla zveri. Njegova ramena so očitovala moč, ki je leta še niso utegnile znatno okrniti. Pošastno siva brada, pošastno sivi lasje, pošastno svetlikanje oči, vse je prispevalo k neobičajnemu in strašljemu dojmu, ki ga je vzbujal ta mož, ko je stal pred Aldousom. In ko je izpregovoril, je bil v njegovem glasu skriti, tihi, votli zvok jerebovega klica.

»Veseli me, Aldous, da vas vidim,« je dejal. »Čakal sem vas, še preden je prišel vlak. Bal sem se, da ne bi šli v kolibo!«

Aldous je stopil k staremu gorcu in mu je stisnil roko, iztegnjeno v pozdrav. V Donaldovih očeh se je izražalo pravcato olajšanje.

»Tamle zadaj v hosti sem si uredil majhen tabor,« je nadaljeval in pokimal z glavo proti reki. »Tukaj je manj nevarno nego v kolibi

Ali veste z gotovostjo, da ni šel nihče za vami?«

»Prav nihče,« je zatrdil Aldous. »Toda povejte, Mac Donald — kaj vrača se vam je zgodilo? Ne puščajte me v negotovosti! Kdo vas je obstrelil? Zakaj ste me posvarili?«

Stari lovec se je nasmehnil v brk.

»Tisti, ki je streljal name, bi streljal tudi na vas, se mi vidi,« je odgovoril. »Polomili so jo, Johnny, grdo so jo polomili in stavi mi kaj, da je prežal na vas boljši strelec!«

Tako govoreč je potegnil Aldousa v grmovje. Deset minut ga je vlekel s seboj po gošči, koder ni vodila nobena pot. Nato je mahoma zavil v stran, krenil tik ob mogočni skupini skal in obstal čez nekaj trenutkov pred majhnim, polagoma tlečim ognjem. K ogromni pečini je bila prislonjena streha iz vej balzamne jelke.

»Bilo je, kakor da me je nestalo, jelite, Johnny?« je vprašal, smeje se s svojim posebnim, lahčavim smehom. »In to je tudi resnica, dečko moj. Z vrha te skale sem s svojim daljnogledom opazoval dogodke — mirno sem ležal tu ves čas, odkar mi je zdravnik vzel kroglo iz rane. Prežal sem na to vražjo zalego. Hotel sem, da bi mislili, da sem jo popihal. Trdno sem sklenil, da ga ubijem!«

Počeni je k ognju, držeč svojo dolgo puško čez kolena in govoreč tako mirno, kakor da gre za jerebico ali veverico, ne pa za človeško bitje. Med pripovedovanjem je segel v enega svojih žepov ter vzel iz njega majceno, temno stvar, ki jo je pomolil Aldousu. Tega je neprijetno izpreletelo, ko se je dotaknila njegovih prstov. Bila je sploščena svinčenka.

»Doktor mi jo je dal za spomin,« je mirno nadaljeval Mac Donald ter jel odrezovati založaj tobaka, črnega kakor smola, da bi si natlačil pipo. »Iz Joejeve puške je. Dovoljkrat sem bil z njim na lovu, da poznam njegove krogle. Streljal je name skozi okno kolibe. Da ni krogla najprvo prebila metlišča, ki je slonelo tam, bi bilo po meni!« je dodal s strokovnjaško tehtnostjo, skomigaje z mršavimi rameni in vtikaje tobak v glavico.

»Mar mislite, da bi bil Joe —«

»Prodal se je Culver Rannul!« je vzkliznil Mac Donald. Planil je na noge in obstal pred gostom. Izprva se je zdel ves razjarjen. Oči so mu plamenile od potlačenega gneva. Z eno roko je prijel za kopito svoje puške, kakor da ga hoče prelomiti. »Prodal se je Culver Rannul!« je ponovil. »Prodal mu je. Zavezal se je, da povede Ranna in njegovo tolpo tja. A preden pojdejo ponj — so naju hoteli umoriti.«

Vaša obleka bode izgledala z pet kakor nova, ako jo pustite kemično čistiti v

tovarni Jos. Reich

Tovarna: Poljanski nasip 4-6 Ljubljana,
Podružnica: Selenburgova ul. 3.

Plisiranje v najmodernejših vzorcih tekom 24 ur.

Barvanje oblek v različnih barvah.

Na drobno **Specijalna trgovina vozilov in koles** Na veliko

Sprejema v popravilo vozilke, kolesa, šivalne stroje.

— Ponikljanje, lakiranje, avtogenično varenje. —

ZEMELROK OTON

Lastna tovarna Glince-Tržaška c. Prodajalna Marijin trg 8.

Industrija železa Zenica (Bosna)

potrebuje:

1 orodnega ključavničarja za fazonske strgarske nože in šablone za kalibriranje valjev.

1 kovača, samostojnega delavca.

1 ključavničarja za proge za valjalniške posle.

Ponudbe z izpričevani in zahtevami na imenovano tvornico.

Razpis.

Zupanstvo trga Trbovlje odda potom ofertalne licitacije sledeča dela za zgradbo osemnajste družinske stanovanjske hiše v Hrašniku:

Mizarska dela, ključavničarska, kleparska, pleskarska, slikarska in steklarska dela.

Narči so v vpogled v uradnih urah pri županstvu trga Trbovlje, kjer se tudi dobe nastavki proračunov za posamezna dela po 5.— do 10.— Din za en izvod.

Ponudbe je vložiti zapečatene in pravilno kolekovane najkasneje do 13. avgusta t. l. do 12. ure dopoldne, za vsa razpisana dela.

Zupanstvo si pridržuje pravico oddati dela po svojem prevdaru, ne glede na najnižjo ponudbo.

Trbovlje, dne 29. VII. 1927.

Župan:

J. SITAR.

RAZPIS.

Krajni šolski odbor v Trbovljah odda potom pismene ofertalne licitacije sledeča dela za gradbo meščanske šole v Trbovljah:

Mizarska dela, ključavničarska, pečarska, pleskarska, slikarska, steklarska dela, dobavo pohištva, telovadnega orodja in zastorov, dobavo in inštalacijo centralne kurjave in vodovoda.

Narči so v vpogled v uradnih urah pri županstvu trga Trbovlje, kjer se tudi dobe nastavki proračunov za posamezna dela po 10 do 20 Din za en izvod.

Ponudbe je vložiti zapečatene in pravilno kolekovane najkasneje do 13. avgusta do 12. ure dopoldne, za vsa razpisana ali pa tudi za posamezna dela.

Krajni šolski svet si pridržuje pravico oddati dela po svojem prevdaru, ne glede na najnižjo ponudbo.

Trbovlje, dne 29. VII. 1927.

Krajni šolski svet.

LETNA OKASIONSKA PRODAJA

75:-

168:-

Humanik

MARIBOR, Jos. Martinz, Gospod. a ul. 15. — CELIE, Aleksandrova 1.

Odpri oči!

Za izdane reklamne bankovce, plača moja blagajna vsakemu prinesitelju takega reklamnega bankovca pri nakupu letnega blaga za dinarjev 100.—, v gotovini 10 dinarjev.

Veletgovina

TRGOVSKI DOM, MARIBOR
lastnik I. Pregrad.

Prihodnja reklama bode zopet senzacionalna.

Za zdravje Vaših otrok je Nestlejeva moka za otroke najbolj priporočljiva.

Vsem Fotoamaterjem!

Gaslicht-Bromide-Papir

„AUTONA“

ORIGINAL

samotonujoči papir slavne angleške kakovosti in marke.

Poskusite, pa boste sigurno tudi Vi med oduševljenimi pristaši te znamke. Zahtevajte od Vaših fototrgovcev obširne brošure!

Znižane cene in največje skladišče dvokoles, motorjev, otroških vozilov, šivalnih strojev, vsakovrstnih nadomestnih delov, ornamente. Po-ečni oddelek za popravila, emajliranje in ponikanje dvo-oles, otroških vozilov, itd. — Prodaja na obroke. — Ceniki inanko

Kupim
skozi vse leto vsako množino kostanjevega taninskega lesa, smrekovega lubja celega in drobljenega ter smrekove hmeljove droge, proti akreditivnemu p. račtu. Ponudbe na naslov: **Franco Oset, Sv. Peter v Savinski dolini.**

Hektografični aparati, zviti, masa, hektografični trakovi vedno in najceneje v zalogi pri **LUD. BARAGA, Ljubljana,** Selenburgova ulica stev. 6/L. 49 4 Telefon št. 2980

POZOR!
Prodaja na drobno vseh izdelkov predilnice in tkalnice v Trzinu, kakor vseh vrst surove in beljene kontenine, bombaža za strojno in ročno delo, vate za odeje itd., se dobi **samo pri trdku:** **PAVLA STRANSKY,** trgovina z manufakturnim blagom **TRZIC na Gorenjskem.** Najcenejši nakup razl. manufakturnega blaga. Velika zaloga. Posebnost: **eško blago (Reichenberg)** za dame in gospode.

Franca Gutnika
mesarja in posušnika
danes, dne 30. t. m. ob pol 10. uri dopoldne, previdenega s tolažili sv. vere v starosti 48 let.
Zemske ostanke predragega pokojnika položimo k večnemu počitku v ponedeljek, dne 1. avgusta ob pol 19. (pol 7. zvečer) na pokopališču na Viču.
Blagoga pokojnika priporočam v prijazen spomin.
Glince-Vič, dne 30. julija 1927.
Globoko žalujoča soproga **Antonija Gutnik.**

Zahvala.
Za mnogostransko izkazano sočutje povodom smrti moje nepozabne soproge, gospe **Marije Kunc** za mnogoštevilno spremstvo na poslednji poti se vsem iskreno zahvaljujem. Posebno pa se zahvaljujem gg. pevcem za gniljivo nagrobno. Črnomelj, 28. VII. 1927. **Žalujoči soprog.**